

ZÁN FÁBIÁN BALÁZS

A GYERMEKKOR
VISSZABESZÉL

*Sárgul a levél, lehull,
a régi fa ring a csendben,
nyomasztó, régi éjszakák
élednek újra szívemben.
Gyermekkori cipőmnek
nyomat látom a sárban,
s hogy tanyát ütött az ősz
anyám dús, barna hajában.*

*Emlékek között bolyongva,
egykori magamat láttam.
Ártatlan lehettem még,
s mindegyre anyámra vártam.
Játszottunk a nagy udvaron,
perceink a széllel szálltak,
nem volt még velünk a vétek,
nem virradt még az alázat.*

*Lehull a levél, ha sárga,
bár lelke patyolat-tiszta.
Valamit suttog a táj,
vagy gyermekkorom szól vissza?
A cipőnyom visszavezet,
abba a régi világba,
a ködön áttűnik lassan
a magzatlét fossziliája.*

*Az idő halad, nem állhat,
lelkemben ropja a táncot,
száműzi a feledésbe
mindazt, mi valaha ártott.
Aztán meg zenéje zendül,
örök dallam a Szélben,
hajlamos vagyok már hinni:
a közelben van az Éden.*